

Πως γνώρισα τον Όσιο Παΐσιο και πως ιδρύθηκε το Ησυχαστήριο της Σουρωτής

[Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Του Αρχιμανδρίτη Πολύκαρπου Ματζάρογλου

Το έτος 1965 ήμουν εφημέριος εις τον ιερόν Ναόν της του Θεού Σοφίας Θεσσαλονίκης. Ήταν Κυριακή, ήμουν Λειτουργός και στην αρχή του Όρθρου είδα να στέκονται λίγο πιο μακριά από το Τέμπλο δύο Μοναχοί. Μου ήσαν άγνωστοι. Είπα στον νεωκόρο να τους βάλη στο Ιερό μέσα για να μην στεναχωρεθούν όταν η Εκκλησία θα γέμιζε από τον κόσμο και στους Αίνους κάθησα κοντά τους και ρώτησα τον νεώτερο από που ήταν και αν είχαν ανάγκη από βοήθεια, ευχαρίστως να τους συμπαρασταθώ.

Ο νέος ήταν ο π. Βασίλειος Γοντικάκης και ο μεγαλύτερος ο π. Παΐσιος και ασκήτευαν στην Σκήτη των Ιβήρων. Ο π. Παΐσιος ήταν άρρωστος. Μετά την Θεία Λειτουργία παρεκάλεσα τον ιατρό κ. Παπαδημητρακόπουλο, να δη τον π. Παΐσιο ακτινολογικά και την επο-μένη, σε γνωστή μικροβιολόγο, κάναμε εξετάσεις αίματος και πτυέ-λων. Συγκέντρωσα αυτές τις εξετάσεις και τους πήγα από το ξενοδο-χείο «ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ» που έμεναν, σε γνωστό μου γιατρό φυματιολόγο ο οποίος ήταν Διευθυντής στο Νοσοκομείο Παπανικολάου. Ο γιατρός συνέστησε «Νοσοκομείο και χειρουργική επέμβαση». Έπα-σχε ο π. Παΐσιος από εκτεταμένη βρογχεκτασία του κάτω λοβού του αριστερού πνεύμονας, φυματιώδους αιτιολογίας.

Ωστόσο ο π. Παΐσιος δεν δέχθηκε ούτε το νοσοκομείο ούτε έστω τις σαράντα στρεπτομυκίνες που υπέδειξε ο φυματιολόγος.

«Πάρε μου δύο στρεπτομυκίνες και 3-4 κουτιά γάλα για να πω πως έκανα θεραπεία

και να επιστρέψωμε στο Όρος», μου είπε.

Την επομένη τους πήγα στο πρακτορείο και έφυγαν για το Άγιον Όρος.

Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα ήρθε ο π. Παΐσιος στα Γρα-φεία της Μητροπόλεως, όπου εργαζόμουν, μόνος του κρατώντας μια μικρή βαλιτσούλα και μου είπε: «Ήρθα να με πας στο Νοσοκομείο».

Πράγματι ανεζήτησα τον γνωστό μου φυματιολόγο και εκείνος έδωσε εντολή για εισιτήριο «εκτάκτου εισαγωγής» στο «Παπανικο-λάου» την ίδια μέρα, όπου υπεύθυνος χειρουργός ήταν ο κ. Οικονο-μόπουλος και Διευθύνουσα η κ. Χανιωτάκη.

Η επέμβασις καθυστερούσε και τότε κατέφυγα στον πεθερό του χειρουργού τον γνωστό κ. Παπαποστόλου, με το κατάστημα Ια-τρικών Ειδών, και ωρίσθηκε η ημερομηνία του χειρουργείου και συγ-χρόνως μας δόθηκε εντολή για την ανεύρεση δέκα φιαλών αίματος.

Υπάρχει ένα περιστατικό της νέας αναβολής της επεμβάσεως, οφειλόμενο στην ευαισθησία του π. Παΐσιου: Ένα μικρό παιδί νοση-λευόταν στο Νοσοκομείο εκείνο το διάστημα. Είχε μέσα σε κάποιο βρόγχο του ένα φυλλαράκι από πουρνάρι και αυτό το έκανε και υπέ-φερε. Ο π. Παΐσιος έδωσε λοιπόν την σειρά του στο άρρωστο παιδί και η δική του επέμβαση καθυστέρησε και πάλι.

Εδώ θα κάνω μια παρένθεση απαραίτητη για την σύνδεση της γνωριμίας μου με τον π. Παΐσιο και την ίδρυση του Ησυχαστηρίου της Σουρωτής και την ιστορική αλήθεια του όλου θέματος:

Από το έτος 1961 είχα υπό την πνευματική μου καθοδήγηση είκοσι περίπου κοπέλλες οι οποίες είχαν πόθον και ιερή επιθυμία την ίδρυση ενός Ησυχαστηρίου.

Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ήταν ο μακαριστός Παντελεήμων Παπαγεωργίου, πνευματικός μου πατήρ, με του οποίου την υπόδειξη και ευλογία αγοράσθηκε, δαπάναις των ιδίων νεανίδων, αγρόκτημα 13 στρεμμάτων κοντά στο χωριό Φίλυρον Θεσσαλονίκης. Όταν όμως άρχισαν οι προκαταρκτικές εργασίες των εγκαταστάσεων, ο Μητρο-πολίτης ζήτησε επτά μέλη από την «Πνευματική Συντροφιά» και μά-λιστα τις πλέον εγγράμματες να εγγράφουν και να εγκαταβιώσουν στην Μονή του Πανοράματος Θεσσαλονίκης. Καμμία από τις κοπέλ-λες δεν θέλησε να αποχωρισθή από τις υπόλοιπες και η άρνησή των έγινε αφορμή να ανακαλέση ο Μητροπολίτης την ίδρυση της Μονής στην Μητροπολιτική του περιφέρεια.

Συνεχίζω τα της ασθενείας του π. Παΐσιου:

Το αίμα που χρειαζόταν για την εγχείρηση και την συμπαράσταση στην αρρώστεια του π. Παΐσιου, τα εξασφάλισα μέσα από την καλή διάθεση αυτών των πνευματικών μου παιδιών που ενώ δεν ζούσαν σε Μονή, δεν ήσαν καν Μοναχές, έκαναν μοναχικό αγώνα και υπακοή.

Συγχρόνως είχα ορίσει το καθημερινό πρόγραμμα διακονίας του άρρωστου πάλι με τα πνευματικά μου παιδιά.

Στο Νοσοκομείο ο π. Παΐσιος χρειάστηκε να μείνη περισσότερο από δύο μήνες και επειδή οι τομές ήταν μεγάλες, ο γιατρός υπέδειξε να παραμείνη στην Θεσσαλονίκη ένα μήνα ακόμη. Τον πήγα στο σπίτι της κ. Αντωνίας Καλογεροπούλου η οποία εξωμολογείτο σε μένα και ευχαρίστως δέχθηκε να τον φιλοξενήσει και να τον φροντίσει.

Όπως είναι φυσικό αυτή η περιπέτεια της ασθενείας του π. Παΐσιου και η τόσο μεγάλη επικοινωνία μαζί του, μου έδωσαν την καρ-διακή άνεση να του ακουμπήσω το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετώπιζα με τις νεανίδες και την ίδρυση του Ησυχαστηρίου. Μάλιστα συ-γκέντρωσα τις αδελφές παρόντος του π. Παΐσιου (ήταν ακόμη στην οικία της κ. Καλογεροπούλου ασθενής) και είπα την αρνητική απάντηση του Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κυρού Παντελεήμονος Παπαγεωργίου.

Ο π. Παΐσιος επρότεινε να μιλήση σε έναν Ιερομόναχο γνωστό του τον π. Αγαθάγγελο Παρλάντζα και εκείνος θα πρότεινε στον Μη-τροπολίτη Κασσανδρείας, κυρό Συνέσιο Βισβίνη, στου οποίου την Μητρόπολη υπηρετούσε, να ιδρυθή εκεί το Ησυχαστήριο. Πράγματι σε δεκαπέντε ημέρες ήλθε θετική απάντηση από τον Μητροπολίτη Κασσανδρείας κυρό Συνέσιο Βισβίνη.

Συνεφωνήθη δε όπως εγώ παραμείνω στην αφάνεια δια να μην λυ-πηθή ο άγιος Θεσσαλονίκης (Μητροπολίτης Παντελεήμων Παπαγε-ωργίου) και σε κατάλληλο καιρό να ζητήσω απολυτήριο και να διο-ρισθώ στην Επαρχία Κασσανδρείας, κοντά κάπου στο Ησυχαστή-ριο για να κατευθύνω τις Αδελφές.

Ας σημειωθεί ότι όλα αυτά δι' επιστολής μου τα εγνώρισα στον Μητροπολίτη Κασσανδρείας.

Ο π. Αγαθάγγελος με τον Ιερομόναχο π. Θεόκλητο Μπόλκα εντόπισαν ένα αγροτεμάχιο οκτώ στρεμμάτων περίπου στην Σουρωτή, ήρθαν σε επικοινωνία μαζί μου, είδα το κτήμα και καταλήξαμε στην αγορά του.

Αυτή την εποχή, ενώ δηλαδή ο π. Παΐσιος δεν είχε φύγει ακόμη στο Άγιον Όρος, μία των ημερών, πήγαμε μαζί στο Ησυχαστήριο της αγίας Μαγδαληνής στον Πολύγυρο

όπου εγκαταβιούσαν οι Ιερομό-ναχοι και συνέπεσε να συναντηθούμε με τον Μητροπολίτη Κασσαν-δρείας ο οποίος και ζήτησε να μάθη ποιοι είμασταν και ρώτησε πρώτα τον π. Παΐσιο:

- Εσείς;

- Μοναχός Παΐσιος Σιναΐτης. Έζησα στο Σινά επί Μητροπολίτου Πορφυρίου.

- Εσείς; (Ρώτησε εμένα).

- π. Πολύκαρπος Ματζάρογλου...

- Α! Ναι, σας γνωρίζω από τους πατέρες και την επιστολή σας. Δεν έχω καμιά αντίρρηση για την ίδρυση του Ησυχαστηρίου.

Μετά μερικές ημέρες πήγα πάλι στον Πολύγυρο, στην Μητρόπο-λη, όπου ο Μητροπολίτης είχε έτοιμο το έγγραφο αδείας ανεγέρσε-ως κελλιών και ενός Ναού και το παρέδωσε στα χέρια μου.

Τα σχέδια για την αρχική πτέρυγα του Ησυχαστηρίου τα έκανε ένας Γερμανός αρχιτέκτων ονόματι Σωτήρης, προστατευόμενος του π. Θεοκλήτου, πάντα με συνεργασία μαζί μου. Και τα σχέδια του Κα-θολικού παρεκάλεσα να τα κάνει ο αδελφός της Γερόντισσας Μαριάμ Πολυχροσιάδου την οποία είχα πάρει στην εν τω κόσμω Πνευματική Συντροφιά, γιατί ζούσε στο σπίτι της, στην Έδεσσα. (Ήταν πρώην Ηγουμένη στην Ι. Μονή της Αγίας Τριάδος Εδέσσης).

Ο Βασίλης Πολυχροσιάδης ήταν εμπειροτέχνης ναοδόμος της Ιεράς Μητροπόλεως Εδέσσης και Πέλλης.

Την ανέγερση τόσο του Ναού όσο και της αρχικής πτέρυγας των κελλιών ανέλαβε ως εργολάβος ο Ματθαίος Ελευθεριάδης, γαμβρός της αδελφής Μαρίας Παντέλογλου.

Ανοίξαμε με τις Αδελφές ένα λογαριασμό στην Τράπεζα κοινό και συνεβάλαμε όλοι κατά την οικονομική δύναμη του καθενός. Είχαμε εξουσιοδοτήσει την Μαρία Παντέλογλου για να κάνει τις πλη-ρωμές.

Ο π. Αγαθάγγελος πολύ συχνά κατέβαινε στην Θεσσαλονίκη για την συνεργασία μαζί μου και την παρακολούθηση των εργασιών.

Τον Οκτώβριο του 1967 δέκα αδελφές εγκαταστάθηκαν στην Μο-νή.

Το 1970 ανέλαβα καθήκοντα Εφημερίου, Ιεροκήρυκος, Πνευμα-τικού και Αρχιερατικού Επιτρόπου στην ενορία Αγίου Γεωργίου Βασιλικών και συγχρόνως

Πνευματικού πατρός και Καθοδηγητού εις το Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος» δι' εγγράφου υπ' αριθ. 618/3-7-1970 της Ιεράς Μητροπόλεως Κασσανδρείας.

Στο μεσοδιάστημα από της εγκαταστάσεως των πρώτων Αδελφών έως του διορισμού μου, ανέβαινα στο Ησυχαστήριον και επέβλεπα και ανελάμβανα όλες τις ανάγκες της Αδελφότητος υλικές και πνευματικές μέχρι λεπτομερείας και κατηύθυνα την Αδελφότητα.

Μια μικρή αναφορά θα κάνω πως αντιμετώπισα τις βασικές ανάγκες του Ησυχαστηρίου για την καλή του λειτουργία.

Νερό:

Δεν υπήρχε παρά μια πηγή με υπόξινο νερό κάτω από την Μονή περίπου 800 μ. απόσταση, όπου αργότερα κάναμε δεξαμενή συλλογής του υπάρχοντος νερού και με αντλία το ανεβάσαμε στο Μοναστήρι. Ήταν ακατάλληλο προς πόση αλλά το χρησιμοποιούσαμε για πότισμα και άλλες ανάγκες. Καλό νερό απέκτησε ή Μονή αφού εξασφάλισα πρώτα την ηλεκτροδότηση.

Ηλεκτροδότηση:

Εγνώριζα τον κ. Κίτσο Γεώργιο, Περιφερειάρχη Μακεδονίας-Θράκης της ΔΕΗ, και με την βοήθεια του κ. Κίτσου τοποθετήθηκαν κολώνες από το χωριό Σουρωτή μέχρι το Ησυχαστήριον και έτσι αποκτήσαμε το ρεύμα.

Όταν ήρθε το ρεύμα στην Μονή, μπορέσαμε να ανεβάσωμε και καλό νερό. Από τον κεντρικό αγωγό νερού της Κοινότητος Σουρωτής, ίδια δαπάνη της Μονής, και με την βοήθεια του τότε Προέδρου κ. Τζώλα, μεταφέραμε με σωληνώσεις το νερό στην Μονή.

Δρόμος:

Υπήρχε μόνον ένα μικρό μονοπάτι από την κεντρική αρτηρία μέχρι το Ησυχαστήριον και οι δυσκολίες ήταν πολλές. Ενθυμούμαι ότι με κάλεσε ο Μητροπολίτης Κασσανδρείας και με ρώτησε αν έχωμε καμιά ανάγκη στη Μονή που θα μπορούσε να την κάνει ο Στρατός, γιατί του το πρότεινε ο Διοικητής του 561 Τάγματος κ. Γκότσης που η Έδρα του ήταν στο Σέδες.

Του ανέφερα την ανάγκη του δρόμου και μου ενεχείρισε την κάρτα του Στρατηγού και μου είπε:

- Πήγαινε μόνος σου να συννενοηθής...

Όπερ και έπραξα. Πράγματι δέκα μέρες μετά την επίσκεψη μου στη Θέρμη, προσγειώθηκε στον γύρω χώρο της Μονής ένα ελικόπτε-ρο και κατέβηκε ειδικός στρατιωτικός ο οποίος και χάραξε τον «φι-δωτό δρόμο» από την κεντρική αρτηρία έως την Μονή και σε ένα μήνα μας παρέδωσαν τον δρόμο, φυσικά χωματόδρομο. Αργότερα το 1972 μου ήταν γνωστός ο Υπουργός Δημοσίων Έργων, κ. Ζαρντινίδης στον οποίον κατέφυγα και εκείνος προέβη στην ασφαλτόστρωση του υπάρχοντος δρόμου.

Ο π. Παΐσιος από καιρού εις καιρόν κατέβαινε από το Άγιον Όρος και έμενε στην Μονή για λίγο. Ήδη εγώ εμένα στα Βασιλικά Θεσσαλονίκης και τον συναντούσα στο Ησυχαστήριο. Ουδέποτε ο π. Παΐσιος ανεμείχθη στις κτιριακές ή άλλες υλικές υποθέσεις. Η προσφορά του ήταν καθαρά πνευματική αλλά πάντοτε με πολύ καλή επι-κοινωνία μαζί μου, χωρίς ποτέ να παίρνη καμμιά πρωτοβουλία αν δεν μιλούσε πρώτα και τις λεπτομέρειες των θεμάτων μαζί μου.

Μετά το 1970 που μπορούσα άνετα να ανεβαίνω στην Μονή προ-σθέσαμε και τα υπόλοιπα κτίσματα, τον Ναό της Ζωοδόχου Πηγής, το Αγιογραφείο, την Δεξαμενή και ένα καλυβάκι στο βουνό για να μένη όταν ερχόταν ό π. Παΐσιος. Επειδή αυξήθηκε πολύ ο αριθμός των Μοναζουσών, κάναμε πρώτα προσθήκη ενός ορόφου στην ήδη υπάρχουσα πτέρυγα κελλιών και πολύ αργότερα την νέα πτέρυγα με τον Ναό των Αρχαγγέλων.

Το 1972 μεταφέρθηκα μόνιμως στην Μονή όπου εξωμολογούσα πλήθος προσκυνητών.

Το έτος 1974 ο Μητροπολίτης Κασσανδρείας δια του υπ' αριθ. 7/10-1-1974 εγγράφου του μου αναθέτει να προβαίνω εις την χειρο-θεσίαν ρασοφόρων μικροσχήμων και μεγαλοσχήμων εκ των ασκου-μένων εν τω Ησυχαστηρίω του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου. Προς πίστωση τούτου υπάρχει εν ημίν και έτερον έγγραφον του Ησυχαστηρίου (1-2-1974) προς τον Μητροπολίτην Κασσανδρείας δια του οποίου η υπογράφουσα Καθηγουμένη Φιλοθέη Σαμαρά αιτείται την ευλογίαν του Μητροπολίτου δια να εγγραφή εις το Μοναχολόγιο του Ησυχαστηρίου μία μοναχή. Το έγγραφο γράφει ακριβώς: «η δόκιμος Σοφία Ακριτίδου χειροθετηθείσα υπό του Πνευματικού ημών πατρός Πολυκάρπου Ματζάρογλου -βάσει του υπ' αριθμ. 7/10-1-1974 Υμε-τέρου εγγράφου-μετονομασθείσα Συγκλητική...».

Πλήθος αποδεικτικών γραπτών στοιχείων υπάρχει παρ' ημίν δια την γνησιότητα της κτιτορικής ιδιότητος μου στο Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου

Σουρωτής και της πνευματικής μου πατρότητας επί 22 συναπτά έτη στην Αδελφότητα του Ησυχαστηρίου (από το 1961 εν τω κόσμω ακόμη, μέχρι το έτος 1983).

Θα καταθέσω μόνον την ομολογία του ιδίου του π. Παΐσιου όπως την γράφει στο βιβλίο του «Ο άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης» στην έκδοση του Ησυχαστηρίου της Σουρωτής του έτους 1975:

Σελίς 8 γράφει: «...ο φίλος μου πατήρ Πολύκαρπος -ο Κτίτωρ και Γέροντας της Μονής αυτής-.....»

Σελίς 11 γράφει: «... είχε παρουσιασθή σε μια αδελφή ο Πατήρ Αρσένιος καθώς και σε άλλη -όπως θα αναφέρω λεπτομερώς- και ο Πνευματικός, όταν τα έμαθε, αφού θόλωσε τα νερά στις αδελφές για να μη βλαφθούν, επικοινωνήσε μαζί μου. Του απήντησα και πά-λι να τα αφήσουμε στον Θεό, χωρίς να γίνη λόγος».

Αυτές βέβαια οι μαρτυρίες του ιδίου του π. Παΐσιου αλλοιώθηκαν στις επόμενες εκδόσεις του βιβλίου αυτού και το όνομα π. Πολύκαρπος δεν αναφέρεται καν.

Διαμένων εις την Ιεράν Μονήν της «Παναγίας του Έβρου» 28 έτη (1983-2010), έλυσα την σιωπήν μου, όχι δια να δικαιωθώ εκ των ανθρώπων, η δικαιοσύνη και το έλεος του Θεού είναι τα ποθούμενα, αλλά πρώτον για την ιστορική αλήθεια:

α) Ποιος εγνώρισε τον π. Παΐσιο και πως τον συνέδεσε με την Αδελφότητα της Σουρωτής.

β) Ποιος συγκέντρωσε το έμψυχο υλικό του Ησυχαστηρίου και από πότε.

γ) Ποιος ίδρυσε εξ αρχής μέχρι το έτος 1983 το Ησυχαστήριο κτι-ριακά.

Και δεύτερον για τον τερματισμό του σκανδαλισμού χιλιάδων πι-στών, εκ του πλήθους των σκόπιμων ιστορικών αναληθειών που κυ-κλοφορούν εκ του Ησυχαστηρίου της Σουρωτής με αποτέλεσμα την πνευματικήν ζημίαν.

**Εν τη Ι. Μονή Παναγία του Έβρου-Εορτή του Τιμίου Σταυρού 2010*

Πηγές: Ι.Μ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ- fdathanasiou.wordpress.com